

Szilágyi P. Katalin

MÉLYSÉG

2017-09-22 | NOVELLA

A búcsúsok vasárnap este még hangosan bőgették a Rasputint. Kinn ültem a templom előtti padon és néztem, amint a dodzsemes fiúk az utolsó cigijüket szívják. Aztán jött egy ember, cigányképű, sas volt a vállára tetoválva, és azt mondta, pakolás.

A fiúk eldobták a cigit, a céllövöldés leoltotta a villanyt, lehúzta a rolót. A körhintás felesége paprikás krumplit melegített a lakókocsiban, odaérezte a szaga. Éhes voltam. Tizenkét évesen mindig éhes az ember lánya.

az undor

Otthon anyám nem szólt, csak felnézett a tévészékből, míg kenyeret vágtam magamnak. Mielőtt elaludtam, arra gondoltam, a búcsúsok már pakolnak, és hajnalban indulnak majd tovább. Jó messzire. Éjjel egy lehetett, mikor csattant a kiskapu apám után.

Tudtam, ilyenkor zavar haza mindenkit Tenki, a kocsmáros. Visszafojtottam a lélegzetemet, és olyan kicsire kucorodtam, amennyire csak lehetett. Apám benyitott, éreztem a szesz meg az izzadsága szagát, megfeszült a testem az undortól. Alszol?, suttogta kásás hangon, de hamarosan elcsoszogott. Hallottam anyám fojtott hangját, s hogy megnyikordult az ágyuk rugója. Fejemre húztam a takarót és elképzeltem, hogy az uszoda vizébe csobbanok. A víz kék és hideg, ruganyosan ellenáll a testemnek. Én csak úszom, a fejem fölött villózik a nap fénye, alattam a víz kékje, és megtisztulok, feloldódom ebben a mélységben.

Olyan halkán sikerült felöltözni és eljönnöm, hogy a saját kutyánk sem ébredt meg rá. Az éjszaka tiszta volt és hideg. Borzongtam, míg bebújtam a búcsúsok ponyvája alá, és rögtön elaludtam. A főváros környékén vertek táborot, mire kikászálódtam a ponyva alól, már délután volt. A dodzsemes fiúk cigivel a szájukban rakodták a kis autókat, meg sem láttak. A cigányképű kérdezte meg, hogy kerülök oda, már tegnap kiszúrta, hogy folyton körülöttük csellengek. Egyél, mondta a körhintás felesége, és szalámit adott meg kenyeret. Két napig voltam velük, gondoltam, majd keresnek otthon. Negyednapra értem haza, stopoltam, és egy lány elhozott a házunkig. Szeplős volt, szemüveges, azt mondta, máskor ne csináljak ilyen hülyeséget, hogy szó nélkül eljövök otthonról.

Andrew Bartram, flickr.com

A kutya ugatott, anyám krumplit pucolt, csak bólintott, mikor meglátott. Megjöttél, mondta, és szája sarkában billegett a cigi. Egy kis hamu a pólójára esett, baszd meg, morogta, és a mosogató fölé hajolt, hogy lepöckölje. Apád éjszakás, van hideg kaja a hűtőben, mondta, és kiment, hogy adjon a malacoknak. Este, elalvás előtt a körhintás feleségére gondoltam, a főztjére, a kezére, ahogy megsimogatta a hajam, mikor megköszöntem, hogy ennem adott.

ahogy elképzelttem

Még volt egy hét a nyári szünetből, és másnap már korán reggel az uszodában voltam. Gyalog mentem, így a megspórolt pénzen lángost vehettem úszás után. Szerettem az ilyen reggeleket. A strandon a homok frissen gereblyélve, ragyogott a fű a napban. Minden olyan volt, ahogy elképzelttem. A víz dermesztően ölelt, éreztem, amint reszket a szám széle, aztán a testem tette, amit kell. Lebegtem. Sodródtam. Feszültem. Ernyedtem. Csak a fényt követtem hunyt szemmel, és dobált a súlytalanság boldogsága. Alattam zöld mélység. A szabadság.

A lángosos bódéja előtt már kígyózott a sor, a hajamból csöpögött a víz a hátamon, és előttem egy szőke kisgyerek ugrabugrált a medence szélén. Rózsaszín köntöse volt, gondoltam is, milyen puha lehet az anyaga, mikor nagyot csobbant a víz. Még a papucsomat sem dobtam le, átölelt és húzott a zöld mélység. A köntösét láttam meg először, meg a szőke haját, ahogy lebeg a mélyben. Rossz ütemben vettem levegőt, megmarkoltam a haját és felrántottam. Kék volt a szeme, ahogy rám nézett, buborékok libbentek ki az orrán.

Ronn aka "Blue" Aldaman, flickr.com

Mikor eszméltem, az úszómester rázott, a hátamat ütögette, és mindenfélét kérdeztetett. A kislány az anyja karjában kuporgott, öklendezve sírt. A szája és a szeme alja egészen lila volt. Az anyja a kezemet fogta, hadart valamit, az arcomat simogatva. A szememet nézte, a hajam cirógatta és mosolygott. Közben sírt. És a fejét rázta. Aztán lángost hoztak nekem, meg üdítőt. Nem engedtek haza. A kislány apja magyar volt, azt mondta, valami attasé, és hogy engem örökbe akarnak fogadni, legyek a második lányuk, éljek velük Párizsban. Eszembe jutott az Eiffel torony, meg hogy meg kell majd tanuljam a nyelvüket és világot látok.

mit ér ez magának?

Lehet róla szó, méregette anyám az attasét, majd leszívta a füstöt. Csak az apját várjuk még meg, mert az mondja meg a tutit, és a pénzben is meg kéne egyezni, hunyorgott. Az idő lassan telt, végül anyám elszalajtott a szomszéd fiát a kocsmába, apámért. Spicces volt, nem volt még ideje mólásra innia magát, ahogy anyám szokta mondani. Kis disznószeme ravaszul

csillogott, aztán mit ér ez magának?, sandított az attaséra, míg nehézkesen a székre huppant. Míg alkudoztak, a vízre gondoltam, a hideg kékségre, a mélységre. Párizsra. Az Eiffel toronyra.

Francokat, az a sok papír, meg az utánajárás, nem ért volna annyit az egész, zsörtölődött este anyám, míg ágyazott.

Ne bánd, suttogta később apám borszagú lehelettel, és lehúzta rólam a takarót.

felső kép | Ex Und Hop, flickr.com